

RETRATS DEL NATURAL
VICTÒRIA IBARS PALLÀS
 DISSENYADORA D'ART

(52)

FRANCESC MELCION

El diví do del bon gust

TONI VALL
 BARCELONA

El 7 d'agost del 1998 la Victòria Ibars Pallàs era a Nairobi. Hi havia anat per enriquir i perfeccionar una de les seves especialitats: el disseny i la fabricació de botons. Els motius ètnics africans eren llavors la seva font d'inspiració per a noves formes de botons, imaginatives i atrevides, amb les quals enriquir les col·leccions de moda dels dissenyadors amb qui col·laborava.

Aquell dia Al-Qaida va fer saltar pels aires les ambaixades nord-americanes a les capitals de Kènia i Tanzània. La germana i el cunyat de la companya de feina de la Victòria treballaven a l'edifici destruït pels terroristes. Les hores posteriors a l'atemptat totes dues van fer una ruta de malson per tots els hospitals amb l'esperança d'obtenir alguna resposta i trobar-los sans i estalvis. Recorda perfectament els ferits esperant ser atesos, la sensació de por i les cues de persones per donar sang. Ella, donant universal, també ho va fer.

Finalment es van assabentar que la germana de la seva companya estava malalta i no havia anat a treballar i que el seu marit havia baixat

a comprar i, de pur miracle, es va salvar de l'atemptat.

A la botiga de la Victòria al barri de Gràcia tinc al davant un d'aquells botons sorgits de la inspiració africana. Té forma de cocodril i està fet amb os de vaca. Resulta curiós saber que un objecte en aparença tan funcional com un botó, a més a més de l'innegable component artístic, posseeix també reminiscències d'història recent, ecos de vida i mort, relat emocional. Per a ella, l'art ha sigut sempre una forma de vida. Amb les mans ha imaginat formes amb tot tipus de materials, la creativitat no se li esgota mai, sap convertir un filferro en una escultura o un barret, sap fer una làmpara amb tres ferros i quatre trossos de ceràmica. És una manetes totterreny.

Col·laboracions a Gaudí i Cibeles

Seguint la tradició familiar –el pare i l'avi eren restauradors d'antiguitats d'església–, estudia ceràmica a l'Escola Industrial, de seguida agafa taller propi i comença a exposar les seves peces. El nou repte és la porcellana, un material delicat que aconsegueix domesticar per a l'elaboració de collarets. Al diari *El País* veu que s'ha utilitzat una de les seves creacions en una sessió de fotos de moda d'Antonio Miró i que el seu nom no apareix per enlloc. Decideix reivindicar-se i és el mateix Miró qui, encantat amb l'obra de la Victòria,

Especialitat
 El disseny de botons incorpora art, història i relat emocional

Comerc
 A la botiga ven i pensa maneres de vehicular la inquietud artística

li suggereix que visiti la passarel·la Gaudí.

Aviat col·labora amb dissenyadors a l'alça com Roser Marcè i Joaquim Verdú, per a qui dissenya barrets, aracades, polseres, cinturons, joies i tot tipus de complements. Cap material se li resisteix: roba, metall, vidre, resina, corda, cuir... Hi dedica sis temporades i comença a treballar per a Mango, una marca en la qual s'implica molt i aprèn moltíssim amb la

màxima exigència. Quantitat de col·leccions, in comptables fotos publicades que contenen les seves creacions i sempre noves col·laboracions (amb System Action, José Aguilera, Paco Casado, Josep Font, Anna Povo, Muxart...) tant a Barcelona com a la Cibeles de Madrid.

Retir del soroll i la fúria

Arriba un punt en què tanta activitat, tanta connexió amb tants egos revoltats, pot esgotar el més enèrgic dels artistes. La Victòria decideix emprendre un retir del soroll i la fúria i se'n va a Canet en un petit taller per continuar treballant, però aquest cop pel seu compte. És el preludi de la botiga que regenta avui en dia, on ven i on no pot parar d'imaginar sempre noves maneres de vehicular la seva inquietud d'artista que, per cert, li ha valgut fa poc el Diploma de Mestre Artesà.

Preguntar-se "Què hi tenim al cap?" és el simple pretext per a una col·lecció de caps de fang que està perfilant aquests dies. També té una sèrie de vestits fets amb ceràmica, quadres i troncs d'arbre decorats amb botons i dins d'un preciós marc antic penjat a la paret hi ha una cara de filferro, els ulls són dos papers de diari doblegats i llueix una peineteta feta amb tres petxines. No és fàcil estar ungit amb l'intangible del bon gust. Aprofitar-se'n no pot ser més plaent. —

17

TEMPORADA 1975-74

PARTIT: BARÇA 0 - REIAL MADRID 0

L'any del 0-5 aquest porter que va defensar la porteria durant 15 anys va evitar la derrota al Camp Nou.